

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

22 март 1961 година*

По съединени дела 42 и 49-59

Société nouvelle des usines de Pontlieue - Aciéries du Temple (S.N.U.P.A.T.),

акционерно дружество със седалище в Billancourt (Seine),

със съдебен адрес в Люксембург, адвокатската кантора на адв. Georges Margue, 6 rue Alphonse-Munchen,

ищец,

за което се явява неговият управител – изпълняващ длъжността генерален директор, г-н Eugène de Sèze,

подпомаган от адв. Jean de Richeмент, avocat в *Cour d'Appel*, Париж,

срещу

Върховния орган на Европейската общност за въглища и стомана,

със съдебен адрес в Люксембург, 2, place de Metz,

ответник,

за който се явява неговият правен съветник, г-н Italo Telchini,, в качеството на представител,

подпомаган от адв. Jean Coutard, avocat в *Conseil d'État*,

подпомаган от:

1) **La Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken N.V.,**

акционерно дружество със седалище във Velsen (Нидерландия),

със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. Ernest Arendt, 27, avenue Guillaume,

за което се явява неговият директор, професор J. F. ten Doesschate,

подпомагано от адв. Christiaan Pieter Kalff, avocat в *Gerechtshof* и в *Arrondissementsrechtbank*, Амстердам, и Josse Mertens de Wilmars, avocat в Antwerp Bar,

* * Език на производството: френски.

2) **Breda Side rurgica s.p.a.**,

акционерно дружество със седалище в Милано,

със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Guido Rietti, 15 boulevard Roosevelt,

за което се явява неговият упълномощен административен директор, г-н Guido Rebuca,

подпомаган от адв. Cesare Grassetti, avocat в *Corte di Cassazione* и в *Corte d'Appello*, Милано, професор в юридическия факултет в университета в Милано,

встъпили страни,

с предмет:

– иск за отмяна, предявен срещу писмото от отдел „Пазар” на Върховния орган от 7 август 1959 г., с което този отдел отказва да даде съгласието си да приложи в полза на ищеца принципа за обезщетения, искани на основание предполагаема служебна грешка, допусната от Върховния орган с предоставянето на някои предприятия на „освобождение от задължения” по отношение на изравнителните плащания за железен скрап (дело 42-59);

– иск срещу решение за мълчалив отказ, за което се твърди, че е последица от мълчанието на Върховния орган по исканията, предявени от ищеца, които имат за цел оттеглянето на всички видове „освобождение”, предоставяни или толерирани от Върховния орган по отношение на изравнителните плащания за железен скрап, фиксирането на нов данъчен процент и съобщаването му на ищеца, заедно с цялата информация, която да му позволи да упражни нормален контрол над определянето на тези такси (дело 49-59);

СЪДЪТ,

в състав: г-н А. М. Donner, председател, г-н Ch. L. Hammes и г-н N. Catalano, (председатели на състав), г-н O. Riese (докладчик), г-н L. Delvaux, г-н J. Rueff и г-н R. Rossi, съдии

генерален адвокат: г-н M. Lagrange,

секретар: г-н H. J. Eversen, помощник-секретар,

постанови настоящото

Решение

Дело 42-59

I. – По допустимостта на основните заключения на ищеца

Ответникът се позовава на недопустимостта на иска на основание, че писмото от отдел „Пазар” от 7 август 1959 г. не представлява решение на Върховния орган, и, в

допълнение, че по този въпрос не би могъл да бъде предявен иск за превишаване на власт.

Тези две възражения за недопустимост са основателни.

а) В действителност съответното писмо не представлява решение на Върховния орган нито по своята форма, нито по своето съдържание.

От гледна точка на формата това писмо е било подписано само от директора на отдел „Пазар”, който е действал от свое име, а не от името и по пълномощие на Върховния орган, така че то не би могло да бъде квалифицирано като решение на Върховния орган.

По отношение на неговото съдържание, в писмото само се декларира, че решенията на Съда от 17 юли 1959 г. ще бъдат разгледани от службите на Върховния орган, който ще вземе необходимите решения, и че отдел „Пазар” не вижда никакво основание относно искането за обезщетение поради служебна грешка или бездействие.

Подобно твърдение не установява никакво общо правило и не засяга окончателно никакъв личен интерес.

б) Истинската цел на настоящия иск е да се установи отговорността на Върховния орган за служебна грешка или бездействие.

Подобно установяване не е свързано с искане за отмяна, уредено в член 33 от Договора за ЕОВС, който се отнася до отмяна решенията на Върховния орган и на който се основава искът, но би могло да се основава само на член 40 или евентуално на член 34.

От член 40, трето изречение от Статута на Съда на ЕОВС, аргумент за противното не би могъл да бъде изведен; в действителност въпреки че тази разпоредба се отнася до случаи, в които лице, което е претърпяло вреди, причинени от допускане на служебна грешка или бездействие от страна на Общността, е отправило предварително искане до компетентната институция на Общността, нейната цел е само да определи един преклузивен срок, при това без да изменя характера на иска, предвиден в тази област.

По тези две съображения искът е недопустим.

II. По допустимостта на допълнителните заключения на ищеца

Освен това ищецът иска от Съда да „установи правото му да предяви пред Съда нов иск за обезщетения срещу Върховния орган за служебна грешка или бездействие, с цел да се поправи вредата, претърпяна от него в резултат на посоченото по-горе освобождаване от изравнителни плащания” и „да установи също така намерението му да поиска съединяване на този нов иск” с настоящото производство.

Ищецът не е доказал, че има законен интерес от представянето на подобни заключения и, нещо повече, Съдът не е установил съществуването на подобен интерес.

Всъщност не би следвало в никакъв случай правото на иск на ищеца да зависи от факта, че той е уведомил предварително Съда за намерението си да се възползва от това право.

Съединяването на едно бъдещо производство с настоящото производство, които са предмет на настоящото решение, е недопустимо.

Следователно тези две основания за настоящия иск са недопустими, поради липса на интерес.

Дело 49-59

По допустимостта

I. Правни основания, изтъквани от ответника

1. По отношение на искането, което цели да се отмени освобождаването от изравнителни плащания, ответникът се основава на преценката на Съда за това дали е налице неправомерно бездействие от страна на Върховния орган, без да се взема под внимание фактът, че в рамките на двумесечния срок, определен в член 35, алинея 3, отдел „Пазар” е отговорил на ищеца, че повдигнатите въпроси са предмет на проучване.

Подобен отговор, обаче, не се противопоставя на допустимостта на един иск за установяване на неправомерно бездействие, тъй като отговорът не представлява решение по смисъла на Договора.

Следователно, въпреки това писмо, налице е решение за мълчалив отказ в съответствие с член 35 от Договора на ЕОВС, така че в този аспект, искът за неправомерно бездействие е допустим.

2. Предвид твърдението на ответника по искането за определяне на нова тарифа за вноска и съобщаването ѝ на ищеца, заедно с цялата информация, която да му позволи да упражни нормален контрол върху установяването на тази тарифа, ответникът твърди, че не е налице нито неправомерно бездействие, нито възможност за такова бездействие.

С цел да докаже отсъствието на неправомерно бездействие ответникът изтъква, че от момента на постановяването на Решение 32 и 33-58 е започнало цяло производство, с цел да се изведат последиците от това решение и да се фиксира нова тарифа за вноска.

Тези становища са нерелевантни.

В действителност неправомерното бездействие, посочено в член 35 от Договора, се характеризира с отсъствието на изрично прието решение; предварителната работа по подготовката на подобно решение не би трябвало да се отъждествява със самото решение.

С цел да посочи, че не е съществувала възможност за неправомерно бездействие, ответникът твърди, че службите на Върховния орган е трябвало да разполагат с достатъчно време за определянето на новата тарифа за вноска в резултат на Решение 32 и 33-58.

Според ответника Върховният орган не може да бъде „принуждаван да изменя в рамките на определен срок и по искане на едно предприятие” правната уредба, която е предмет на разглеждане.

Това разсъждение не прави разлика между допустимостта и действителността на иска.

Съгласно член 35, алинея 3 от Договора за ЕОВС, искът за неправомерно бездействие може да бъде предявен, ако, след изтичане на срок от два месеца, Върховният орган не е взел никакво решение.

От изложеното по-горе следва, че възраженията за недопустимост, повдигнати от ответника, трябва да бъдат отхвърлени.

II. – Правни основания, изтъквани от встъпилите страни

Встъпилите страни повдигат възражения за недопустимост, които не са били представени от ответника.

Това право на встъпилите страни не може да бъде оспорвано по конкретното дело, тъй като тези възражения или аргументи са насочени към отхвърляне на заключенията на ищеца.

1. Встъпилите страни повдигат възражение за недопустимост, изведено от обстоятелството, че решението за мълчалив отказ, доколкото то се отнася до отмяна на освобождаване от изравнителни плащания, би било само потвърдително и че, следователно, не би било допустимо ищецът да иска неговата отмяна след изтичане на срока, предоставен от Договора за предявяване на иск срещу предишни идентични решения.

Встъпилата страна BREDA SIDERURGICA добавя, че освобождаването не представлявало решение, тъй като с неговото предоставяне Върховният орган просто би приложил своите основни Решения № 22-54, 14-55 и 2-57, така че отказът да се отмени това освобождаване не би представлявал решение в по-голяма степен по смисъла на Договора, защото „в случая, в който няма решение, което подлежи на мълчаливо потвърждаване, не може да има потвърдително решение”.

Всъщност ответникът в своите становища по допълнителните обяснения на встъпилата страна BREDA SIDERURGICA изтъква, че оспорваният акт представлява обикновено тълкуване на една предходна правна уредба и добавя, че едно тълкуване „макар и да представлява безспорно взимане на позиция, въпреки това не е „решение” и „не може да бъде предмет нито на пряк иск за обявяване за отмяна, нито на иск за установяване на неправомерно бездействие”.

Съдът не може да приеме тези аргументи-

Аргументите, представени от встъпилата страна BREDA SIDERURGICA, и допълнителната аргументация на ответника не са съобразени с факта, че прилагането на общото Решение 2-57 към конкретен случай представлява решение и то независимо от правния характер, който следва да се признае на писмото от 18 декември 1957 г.

По този начин оттеглянето на резервите на Върховния орган, формулирани преди това от неговия представител по повод на оспорваното освобождаване от изравнителни плащания, има стойността на решение; че следователно освобождаването, предоставено на встъпилите страни, също така представлява решение.

По отношение на аргумента, съгласно който отказът да бъде отменено освобождаването, предоставено на BREDA и HOOGOVENS, не представлява акт с чисто потвърдителен характер, е вярно, че акт, който само потвърждава един предходен акт, не може да предоставя на заинтересованите страни възможност за възобновяване на дебатите по законосъобразността на потвърдения акт.

Освен това, това общо правило не се прилага, ако е налице нов факт от такъв характер, че да промени съществените обстоятелства и условия, по реда на които е бил приет първоначалният акт.

С предявяването на иск по член 35 от Договора ищецът е поискал от Върховния орган да изведе последиците от Решения на Съда № 32 и 33-58, като поддържа че, разглеждано в контекста на мотивите на това решение, освобождаването, предоставено на предприятията, обединени на местно равнище, вече не е основателно и трябва да бъде оттеглено.

Същевременно въпросът за възможността посоченото решение да обезсили оспорвания предпологаем отказ е свързан с разглеждането на съществуването на спора; при тези обстоятелства аргументът, изведен от твърденията за предпологаемия потвърдителен характер на оспорваното решение не може да бъде приет като възражение за недопустимост.

От изложеното по-горе произтича необходимостта да бъдат отхвърлени представените възражения за недопустимост.

2. Встъпилата страна HOOGOVENS се позовава на възражение за недопустимост, изведено от факта, че ищецът не е изтъкнал довод за превишаване на власт.

Това твърдение фактически е неточно, тъй като в своята искова молба ищецът се позовава на довода за превишаване на власт и излага по убедителен начин съображенията, от които, според него, произтича превишаването на власт.

Следователно това възражение следва да бъде отхвърлено, и то независимо от въпроса дали допустимостта на иска зависи или не от позоваването на превишаване на власт.

3. Встъпилите страни повдигат две други възражения за недопустимост.

Те изтъкват първо, че решението, предмет на разглеждане, е общо, и следователно може да бъде оспорвано само с довода за превишаване на власт, докато в конкретния случай превишаването на власт е невъзможно от правна гледна точка, тъй като Върховният орган не е действал по силата на дискреционно правомощие.

Те твърдят, че, въпреки индивидуалния характер на решението, ищецът би могъл да се позовава само на превишаването на власт, доколкото искът е предявен на основание член 35, алинея 2.

а) Характерът на оспорваното решение трябва да бъде преценен в контекста на формулировката на предварителното искане, отправено от ищеца до Върховния орган.

С това искане, ищецът е искал по-конкретно приемането на редица индивидуални решения за оттегляне.

Според становището на Съда, в конкретния случай става дума за основен елемент на искането, тъй като в момента, в който то е било формулирано, никакъв случай, аналогичен на случая на двете встъпили страни, не е бил установен, така че той се е отнасял по същество до оттеглянето на освобождаването от изравнителни плащания, предоставено на HOOGO VENS и BREDA SIDERURGICA

По този начин отказът да се удовлетвори искането на ищеца придобива характера на индивидуално решение.

Съображенията са аналогични и за останалите елементи на исканото решение, т.е. фиксиране на нова тарифа за изравнителни плащания и съобщаването Ж на ищеца.

Всъщност, от контекста и от обстоятелствата следва, че ищецът, въпреки че вероятно си служи с неподходящи понятия, по същество е искал таксата, за чието плащане той е бил задължен, да бъде определена в зависимост от оттеглянето на посочените по-горе освобождавания и тя да му бъде съобщена.

Следователно и в това отношение, оспорваното решение е акт, който има индивидуален характер.

Индивидуалното решение се отнася до ищеца, след като, в резултат на това освобождаване, той дължи по-висока вноска и че този факт определено влияе на конкурентното положение между ищеца и встъпилите страни.

б) Тъй като оспорваното решение е индивидуално, ищецът по принцип е упълномощен да изтъква всички доводи, предвидени в член 33, алинея 1 от Договора, а не само превишаването на власт.

Следователно, не е необходимо да се решава въпросът за допустимостта на превишаването на власт в случай на ограничена компетентност.

Необходимо е да се изследва дали, както твърди встъпилата страна HOOGO VENS, това правило е неприложимо в конкретния случай, след като един иск за установяване на неправомерно бездействие, основан на член 35, алинея 2, по смисъла на същата тази разпоредба, може да бъде само иск за превишаване на власт.

Това възражение не отчита факта, че искът всъщност се основава на член 35, алинея 1.

В действителност, ищецът ясно е изразил становище, съгласно което Върховният орган е задължен да се произнесе в посока на предварителното искане, отправено към него от страна на ищеца.

От предходните съображения се вижда, че повдигнатите възражения за недопустимост са неоснователни.

4. В заключение, ответникът и встъпилите страни повдигат възражение за недопустимост, изведено от факта, че исканото оттегляне с обратна сила би излязло извън правомощията на Върховния орган, като се има предвид, че един административен акт, който предоставя субективни права, би могъл да бъде отменен само в разумен срок, срок, който в конкретния случай би бил далеч превишен; освен това принципът за равновесието на интересите, които са предмет на разглеждане, би се противопоставил на исканото оттегляне.

Както бе посочено по-горе, въпросът за правото на Върховния орган да вземе исканото решение е свързан с разглеждане по същество, така че той не би могъл да бъде поставен, освен при разглеждането на въпросите по съществуването на спора.

По тези основания, искът е допустим.

По съществуването на спора

I. – Искът за установяване на неправомерно бездействие, предявен срещу предполагаемия отказ за отмяна на спорното освобождаване от изравнителни плащания

Законосъобразността на отказа да се отмени с обратна сила спорното освобождаване от изравнителни плащания зависи на първо място от законосъобразността на самото освобождаване-.

В действителност, ако то е законосъобразно, от това би следвало, че Върховният орган с пълно основание е отказал да го отмени, тъй като оттеглянето с обратна сила на един законосъобразен акт, който предоставя субективни права или сходни изгоди, е в противоречие с общите принципи на правото.

Следователно е уместно първо да се изследва дали спорното освобождаване е незаконосъобразно.

A. – Незаконосъобразно ли е спорното освобождаване от изравнителни плащания?

1. Спорният железен скрап, използван от HOOGO VENS и BREDA SIDERURGICA и с произход от свързаните с тях предприятия, е бил освободен от изравнителни плащания за периода 1956-1957 г. поради обединяването на местно равнище на съответните цехове, така че евентуално би могъл да попадне в обхвата на понятието „групов скрап“.

В свое решение, постановено на 17 юли 1959 г. по дела № 32 и 33-58 (SNUPAT срещу Върховния орган), Съдът е намерил, че освобождаването от изравнителни плащания на груповия скрап, е неоправдано.

При тези обстоятелства, посоченото по-горе решение е поставило освобождаването от изравнителни плащания в нов аспект, което е предполагало, след ново разглеждане на тяхното правно основание, приемането на решение за тяхната законосъобразност.

Следователно посоченото по-горе решение е трябвало да накара Върховния орган да преразгледа своята предишна позиция и да разгледа дали това спорно освобождаване от изравнителни плащания е могло да бъде запазено, като се имат предвид принципите, установени с цитираното по-горе решение, като се вземе под внимание, че той вече е бил задължен да спазва тези принципи, рискувайки в противен случай да толерира една дискриминация, подкопаваща нормалния ход на конкуренцията, какъвто е предвиден в основните норми на Договора.

В действителност, в периода, в който писмата от 18 декември 1957 г. и от 17 април 1958 г. са били съставени и публикувани в *Официален вестник*, Върховният орган все още е трябвало да решава окончателно въпроса за принципите, които се съдържат в основно Решение 2-57, в което не се дава определение на понятията „собствени ресурси” и „закупен скрап”.

Той не е бил решил този въпрос и към момента, в който ищецът, след постановяването на цитираното по-горе решение на Съда, е сезирал Върховния орган.

Всъщност към този момент, деликатният въпрос за тълкуване на Решение 2-57 е бил поставен и решен от Съда по няколко пункта.

По-специално, в това решение са изложени мотивите, поради които освобождаването от изравнителни плащания на собствените ресурси следва да бъде считано за законосъобразно, докато освобождаването на така наречения „групов” скрап не е.

Отказът на Върховния орган да отмени освобождаването от изравнителни плащания не представлява само потвърждение на неговото предходно становище, а съдържа и решение за мълчалив отказ, че решението на Съда не налага друго поведение и че съображенията, които, според становището на Съда са се противопоставяли на освобождаването на груповия скрап, не се отнасят и до предприятия, интегрирани на местно равнище.

При тези условия, мълчанието на Върховния орган относно искането за отмяна на спорното освобождаване от изравнителни плащания, не представлява просто потвърждаване на неговото предишно поведение; то предполага ново решение, според което принципите, установени с Решение на Съда 32 и 33-58, не задължават Върховния орган да преразгледа тази позиция.

Поради това отказът да се отмени спорното освобождаване от изравнителни плащания представлява ново решение на Върховния орган, решение, което ищецът е могъл да оспорва и което той е оспорил с настоящия иск в рамките на определения срок.

2. Уместно е след това да се премине към разглеждане на проблема за законността на спорното освобождаване от изравнителни плащания, въз основа на принципите, установени от Съда в неговото предишно решение (32 и 33-58).

С предоставянето на освобождаване от изравнителни плащания, поради обединяването на цеховете на местно равнище, Върховният орган е обосновал своето решение с връзка от географски характер, и следователно случайна, което Съдът е обявил за недопустимо в предишното си решение

Освен това Съдът в предходното си решение е установил принципа, че освобождаването от изравнителни плащания на груповия скрап поражда дискриминация, забранена с член 4 от Договора, е в противоречие с него.

Скрапът с произход от цеховете на BREEDBAND и използван от HOOGOSENS, както и скрапът, използван от BREDA SIDERURGICA, с произход от свързаните с него предприятия, представлява групов скрап.

В действителност нито HOOGOSENS, нито BREDA съставляват единно предприятие с дружества, от които произхожда съответният скрап.

Понятието за предприятие по смисъла на Договора се отъждествява с понятието физическо или юридическо лице, като се има пред вид, че Договорът използва това понятие главно с цел да обозначи носителите на правата и задълженията, които произтичат от правото на Общността.

За да се приеме, че редица отделни дружества могат да представляват единно предприятие по смисъла на член 80 от Договора, би било необходимо Договорът да съдържа изрична разпоредба в този смисъл.

Поради липсата на такава разпоредба, не би следвало да се предполага, че две отделни дружества могат да представляват единно предприятие по смисъла на Договора, и още повече, че са с отделна юридическа правосубектност, от гледна точка на тяхното национално право; от друга страна, ако бъде прието обратното твърдение, идентифицирането на предприятията, посочени в член 80, би било често пъти невъзможно.

Освен това, по отношение на индустриалния комплекс BREDA, стоманопроизводител е единствено само дружеството BREDA SIDERURGICA, докато другите дружества упражняват само стоманопереработвателна дейност.

При тези обстоятелства, дружеството BREDA SIDERURGICA и другите дружества от същата група, не биха съставлявали единно предприятие по смисъла на член 80 от Договора, който се отнася само до предприятия, които извършват „производствена дейност в областта на въгледобива и стоманодобива”.

Обединяването на местно равнище, дори и развито в най-висока степен, и икономическата взаимна зависимост на съответните производства на предприятията, които формират групата, не може да не бъде съобразено с факта, че цеховете, в които се преработва скрапът, принадлежат на юридически лица, различни от встъпилите страни.

След като при обединяването си заинтересованите лица избират изрично определена законова форма, на чиито предимства разчитат, те нямат основание да изискват тази юридическа форма да не бъде взимана под внимание в случаите, в които нейното приложение е в състояние да им причини неудобства.

Освен това би било несправедливо към железния скрап, циркулиращ между две отделни дружества, да се прилагат различни правила в зависимост от това дали тези дружества заемат съседни или, повече или по-малко, отдалечени помещения.

Подобна система би довела до утежняването на допълнителните средства, необходими за поемане на транспортните разходи и по този начин би породила опасност изкуствено да бъдат увеличени разликите в себестойността, което е в противоречие както с Договора, така и с основните принципи на системата за изравнителни плащания.

В заключение, твърдението на HOOGOSENS, според което използването от негова страна на отпадъчен скрап от цеховете на BREEDBAND представлява повишаване на производителността в едно и също предприятие, и двете предприятия не представляват група, която е в състояние чувствително да повлияе на конкуренцията, се оборва от факта, че в действителност не става дума за едно-единствено предприятие, а за две дружества с отделна правосубектност.

Обединяването на печалбите и загубите, които произтичат от договора, уреждащ отношенията между HOOGOSENS и BREEDBAND, е доказателство само за сътрудничеството, съществуващо между тези две предприятия.

По силата на това сътрудничество, независимо дали то представлява картел или не, двете предприятия съставляват една група.

Следователно, поради съществуването на групата HOOGOSENS-BREEDBAND, освобождаването от изравнителни плащания, предоставено на HOOGOSENS е в състояние да подкопае конкуренцията, т.е. в конкретния случай конкурентните отношения между HOOGOSENS и други предприятия, които не образуват група с производители на железен скрап.

На тези основания, правилата, посочени в Решение 32 и 33-58 и съгласно които така нареченият групов скрап подлежи на изравнителни плащания, се прилагат също така и към встъпилите страни.

3. HOOGOSENS изтъква, че спорните изравнителни плащания би трябвало да бъдат запазени с цел да се избегне двукратното облагане на едни и същи предприятия за едно и също количество железен скрап, което Съдът е осъдил в своето предишно решение.

Съдът не приема този аргумент.

В своето Решение № 32 и 33-58 Съдът е осъдил двойното облагане само доколкото то засяга едно и също предприятие и не в случая, в който облагането би се разпределило между няколко предприятия с отделна юридическа правосубектност.

Освен това решаващ критерий е не техническата идентичност на материала, а идентичността между купувача и преработвателя.

В действителност, в множество случаи съществува техническа връзка между преработвания скрап при производството на крайни продукти, от една страна, и използвания железен скрап за производство на стомана, предназначен за това производство, от друга страна.

С риск да се обезсили финансовият механизъм на изравнителните плащания и като се държи сметка за непрекъснатия оборот на чист скрап или на скрап, обработван през

различните производствени етапи, неизбежно е „едно и също количество скрап” да се подлага два и дори повече пъти на облагане.

По този начин е установено, че решенията, с които е предоставено освобождаване от изравнителни плащания на HOOGOSENS и BREDA SIDERURGICA, са незаконосъобразни, тъй като освобождаването, основано на критерия за обединяване на местно равнище, е в противоречие с тълкуването на Договора, дадено от Съда в неговото Решение № 32 и 33-58.

4. Освен това трябва да се разгледа дали установяването на незаконосъобразността на спорното освобождаване не е в противоречие с основно Решение № 2-57.

Съдът счита, че това не се налага в конкретния случай.

а) Съгласно член 2 от Решение 2-57, понятието „собствени ресурси”, използвано в член 4 от решението, се отнася до „предприятията, визирани в член 80 от Договора”, като се разбира, че става дума за предприятието, което използва железен скрап, т.е. в случая HOOGOSENS и BREDA SIDERURGICA.

Преди всичко уместно е да се установи, че под „собствени ресурси” Решение № 2-57 посочва железния скрап, който от самото начало е собственост на предприятие по смисъла на Договора.

Това тълкуване, без да бъде в противоречие с идеята на автора на решението, е възприето от него в писмото му от 18 декември 1957 г. (*Официален вестник* от 1 февруари 1958 г., стр. 45/58), тъй като в него се уточнява, че понятието „собствени ресурси” трябва да бъде тълкувано „съгласно семантичното значение на понятието”.

Понятието „предприятие”, така както се разбира в член 80 от Договора, се отъждествява с понятието физическо или юридическо лице, както беше изложено по-горе в буква А 2.

Следователно, когато едно решение на Върховния орган се отнася до „предприятията, посочени в член 80 от Договора”, може да се приеме по презумпция, че то разбира под това физическите или юридическите лица, от името на които са упражнявани дейностите, предвидени в този член.

Освен това, в конкретния случай е установено, че подобно тълкуване съответства на волята на автора на Решение № 2-57, тъй като в своето писмо от 18 декември 1957 г. Върховният орган е уточнил, „че едно предприятие... се определя във всички случаи от наименованието на фирмата”.

В допълнение, позоваването на железен скрап „собственост” на едно предприятие включва в себе си и понятието за „собственик”, което има строго правен характер.

От предходните съображения произтича, че по смисъла на Решение № 2-57 само железният скрап, който между момента на неговото „производство” и момента на неговата употреба, не е променял собственика си, може да бъде считан за собствени ресурси, и следователно за освободен от изравнителни плащания, като понятието собственик се възприема в строго правен смисъл.

Случаят със спорния скрап не е такъв.

б) Встъпилата страна HOOGOSENS се е опитала да покаже, че скрапът, който тя получава от дружеството BREEDBAND, никога не е преставал да бъде собственост на HOOGOSENS.

В това отношение тя твърди по-конкретно:

- съгласно гражданското право на Нидерландия, съдружниците на едно „MAATSCHAP” са съсобственици на продуктите, произведени в дружеството;
- тези твърдения се основават главно на договора, сключен между HOOGOSENS и BREEDBAND, чиито текст по преценка на встъпилата страна не е приложен към делото.

Встъпилата страна е подчертала „изключително конфиденциалния характер” на този договор и е заявила, че има сериозни съображения да не да разкрива неговото съдържание на ищеца, както и на встъпилата страна, които са нейни конкуренти.

Същевременно тя е изразила готовност да представи договора на всяко лице, обвързано от професионалната тайна, при необходимост в присъствието на докладчика, или на Върховния орган, за целите на проверката, която Съдът би преценил за необходима.

Основаването на едно съдебно решение на факти и документи, с които самите страни или една от тях не са могли да се запознаят, и следователно по които те не са били в състояние да вземат становище, би означавало нарушение на елементарен правен принцип..

На този въпрос представителят на встъпилата страна е отговорил по време на посещенията на място, направено Съда в IJmuiden, че този договор не съдържа каквото и да било изрично позоваване на режима на собственост, но че, според становището на встъпилата страна, доказателството за съсобствеността се извежда от редица от неговите клаузи.

Тълкуването и преценката на тези клаузи е подчинено на изследването на целия договор.

След като встъпилата страна се позовава на този договор като доказателство за твърдението си, съгласно което скрапът с произход от BREEDBAND е сравним със собствените ресурси на HOOGOSENS, върху нея е тежестта за доказване на нейните твърдения.

Не е допустимо начинът за събиране чрез издирване на доказателствените средства за основателността на аргумента, изтъкнат от встъпилата страна, която разполага с тези сведения, да се остави на Съда.

На тези основания Съдът, като отчита резервите и колебанията на HOOGOSENS, не е разпоредил представянето на договора.

В конкретния случай, след като встъпилата страна не е представила доказателство за своите твърдения, не е необходимо произнасяне по тежестта на този аргумент.

Следователно не е установено, че железният скрап, който HOOGOVENS получава от дружеството BREEDBAND, представлява „собствени ресурси” съгласно семантичното значение на понятието.

в) Същата констатация се налага по отношение на встъпилата страна BREDA SIDERURGICA, която дори не е изразявала твърдение, че отсъства прехвърляне на собственост на спорния железен скрап.

5. Освобождаването от изравнителни плащания, предоставено на встъпилите страни, е истинско освобождаване от изпълнение на задълженията (дерогиране).

Решение № 2-57 не предвижда нито общо изключения, нито специално дeroгиране на понятието собствени ресурси.

Въпреки това, поради финансовите механизми, които включват изравнителни плащания за тежестите, правомощието да се предоставят изключения не може да се предполага, и още по-малко, че всяко дeroгиране в полза на един данъкоплатец непременно увеличава тежестите на другите данъкоплатци.

Следователно оспорваното дeroгиране е било предоставено в резултат на погрешно тълкуване на Решение № 2-57.

6. Освен това би било уместно да се разгледа дали тези съображения не се опровергават от факта, че съответният скрап не е представлявал в по-голяма степен „закупен железен скрап”, като това понятие се приема в смисъла, в който то се откроява от едно разумно тълкуване на Решение 2-57.

а) По време на посещението на място встъпилата страна BREDA SIDERURGICA е заявила, че доставките, които тя получава от свързаните с нея дружества се извършват след определянето на цена, която често пъти е „предмет на сериозно обсъждане”, че следователно не може да има съмнение, че тези доставки представляват покупки, тъй като съществува споразумение за прехвърляне на собственост чрез заплащане на цена;

б) По време на посещението на място встъпилата страна HOOGOVENS е изразила твърдение, че „за приемането на железния скрап с произход от BREEDBAND последното получава акредитив от HOOGOVENS, акредитив, изготвен по цената на железния скрап на вътрешния пазар”; като същевременно е добавила, че „тази цена е без значение, защото тя е определена само за целите на точното изчисляване с на себестойността на различните етапи на производството „и че при всяко положение тази „цена” в крайна сметка се понася от двете дружества по силата на споразумение, съгласно което те се задължават да обединят своите печалби и загуби.

Твърдените факти не се оспорват от ищеца.

Въпреки това, според становището на Съда, от редакцията и от целите на Решение № 2-57 произтича, че понятието „закупен железен скрап” включва и съответните доставки.

По този начин, както Съдът вече е установил в своето Решение 32 и 33-58, от целите и от основните принципи на изравнителния механизъм следва, че освобождаването от изравнителни плащания на собствените ресурси представлява изключение от правилото, съгласно което всички потребители на железен скрап са задължени в това си качество да внасят изравнителни плащания.

Следователно, при поява на съмнение следва да бъде тълкувано разширително понятието „собствени ресурси”, а не понятието „закупен железен скрап”..

Следователно, като „закупен железен скрап” следва да се разглежда всеки железен скрап, при който има прехвърляне на собственост срещу определянето на цена, прехвърлянето е извършено по силата на договор за покупко-продажба в истинския смисъл на понятието или по силата на сравним договор, и независимо дали между продавача и купувача съществува или не общност на печалби и загуби.

Такъв е случаят със спорния железен скрап.

От изложените по-горе съображения следва, че освобождаването от изравнителни плащания, предоставено на встъпилите страни, противоречи както на договора, така и на разпоредбите на Решение 2-57.

Б. Може ли да бъде отменено незаконосъобразното спорно освобождаване от изравнителни плащания?

Встъпилите страни твърдят, че отказът да се отмени освобождаването от изравнителни плащания се оправдава с липсата на интерес от евентуалното му оттегляне.

Те изтъкват, че системата за изравнителни плащания вече не функционира и се намира в състояние на ликвидация, така че отмяната *ex nunc* на оспорваното решение не би породила практически последици, докато оттеглянето с обратна сила и преразглеждането на сумите, които те са платили в миналото, би изпаднало в противоречие с принципа, според който е недопустимо оттеглянето на придобитите ползи.

Това твърдение не е съобразено с факта, че принципът на правната сигурност, колкото и да е важен, не би могъл да се прилага по абсолютен начин, но че неговото приложение трябва да се съчетава с принципа на законосъобразността; въпросът за това дали тези принципи трябва да надделеят във всеки случай, зависи от конфликта между обществения интерес и частните интереси по делото, а именно:

- от една страна интересът на потребителите и по-конкретно фактът, че те са могли добросъвестно да предположат, че те не е трябвало да плащат вноски за съответния железен скрап и да управляват своите дела, като се доверяват на стабилността на тази ситуация;

- от друга страна, интересът на Общността, който правилното функциониране на механизма за изравнителни плащания, основан на солидарността на всички предприятия – потребители на железен скрап, и който повелява другите данъкоплатци да бъдат предпазвани от понасяне на финансовите последици от незаконосъобразно предоставено освобождаване от изравнителни плащания на техните конкуренти.

Също така необходимо е да се има предвид продължаващият временен характер на отчисленията и на възможността за разсрочване на плащанията по просрочените вноски.

Всъщност, в съответствие със законодателството на всички държави-членки, оттеглянето с обратна сила е допустимо главно в случаите, в които съответният административен акт е бил приет на основата на неверни или непълни данни, предоставени от заинтересованите.

Съдът не може да изключи прилагането на този принцип в конкретния случай.

В действителност, от изявление, направено от представителя на встъпилата страна HOOGOSENS, при посещението на място от Съда в IJmuiden, както и от годишния доклад за 1959 г. на BREEDA HOOGOSENS, за железния скрап, получен при валцоването на железния ламинат, който не е бил с произход от HOOGOSENS.

От друга страна от декларациите, направени от представителя на дружеството BREDA SIDERURGICA при посещението на място, направено от Court to Sesto San Giovanni следва, че свързаните дружества на встъпилата страна BREDA SIDERURGICA, са свободни в избора си на доставчици на желязо, така че железният скрап, който те доставят на BREDA SIDERURGICA не е с произход единствено от желязото, доставяно от последната.

Оценката на този факт, както и преценката на съответното значение на засегнатите интереси, и следователно, решението да се отмени или да не се отмени с обратна сила нередовното освобождаване, принадлежи на първо място на Върховния орган.

Съдът не може да се постави на мястото на Върховния орган и следователно трябва да се ограничи с това да му препрати делото, за да може той да пристъпи, в изпълнение на член 34 от Договора, към тази преценка.

От разгърнатите по-горе съображения произтича, че оспорваното решение е незаконно, защото то се основава на юридически неправилното схващане, според което спорното освобождаване от изравнителни плащания е било законно и че Върховният орган не е имал правомощия да пристъпи към неговото оттегляне.

Следователно, това решение трябва да бъде отменено, и делото трябва да бъде препратено на Върховния орган.

II. Искът за установяване на неправомерно бездействие, предявен срещу предполагаемия мълчалив отказ да се определи нов размер на таксите и уведомяване на ищеца за него с всички необходими разяснения.

Евентуалното оттегляне на оспорваното освобождаване от изравнителни плащания би довело до задължение за ответника да определени новата тарифа за изравнителни плащания, да замени решенията, които налагат вноски на ищеца, с нови решения, основани на правилни и надлежно мотивирани изчисления, и да уведоми ищеца за тези решения.

Същевременно, службите на Върховния орган трябва да разполагат, при необходимост, с разумен срок, за да пристъпят към тези операции, така че не би могло да се приеме, че ответникът е бил задължен да вземе исканите решения най-късно към датата, на която се предполага, че е взел оспорваното предполагаемо решение.

При това отмяната на отказа да се пристъпи към оттегляне се разпростира задължително и върху отказа да се коригира вноската.

Следователно, тази част на оспорваното решение трябва, също така да бъде отменена.

При тези условия изобщо не е необходимо да се разглежда дали оспорваното решение, освен това, е обременено с други пороци, твърдени от ищеца, и по-конкретно със превишаване на власт, липса на компетентност и нарушаване на процесуалните изисквания.

По съдебните разноски

По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда на Европейските общности, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски.

В настоящия случай ищецът е загубил делото по иск 42-59, докато ответникът и встъпилите страни са загубили делото по иск 49-59.

Следователно, що се отнася до иск 42-59, ищецът поема разноските, включително и по встъпването.

Относно иск 49-59 ответникът и встъпилите страни следва съответно да поемат техните собствени разноски, ответникът се осъжда да поеме разноските на ищеца, с изключение на разноските, възникнали в резултат от встъпванията, а встъпилите страни – да поемат разноските, причинени на ищеца от техните встъпвания.

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша пледоариите на страните;

след като изслуша заключението на генералният адвокат;

като взе предвид членове 4, 33, 34, 35, 40, 53 и 80 от Договора за създаване на ЕОВС;

като взе предвид Решение № 2/ 57 на Върховния орган;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности,
Съдът,

като отхвърля всички други по-общи или противоречиви заключения, реши:

По дело 42-59:

- 1. Отхвърля иска като недопустим.**
- 2. Осъжда ищеца да заплати съдебните разноски, включително и тези по встъпването.**

По дело 49-59:

- 1. Отменя решението за мълчалив отказ на Върховния орган да оттегли с обратна сила освобождаването от изравнителни плащания, предоставено на встъпилите страни и да определи, в резултат от оттеглянето, дължимата вноска от страна на ищеца, както и тя да се съобщи на последната с цялата информация, която да Ж позволи да упражни своя нормален контрол над изчисляването на тази вноска;**

Въпросът се препраща на Върховния орган;

- 2. а) Ответникът и встъпилите страни поемат собствените си съдебни разноски;**
 - б) Ответникът се осъжда да заплати съдебните разноски на ищеца, с изключение на разноските, възникнали в резултат от встъпванията;**
 - в) Встъпилите страни се осъждат да заплатят съдебните разноски, причинени на ищеца от техните встъпвания.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 март 1961 година.

Подписи